شریف حکیم

۲۰۲۰/۰۸/۰۲

زمینِ خاکستری

دوستان، مردمِ ما دست کم صد دسته اند
چند تایی تازه، دیگرهاش تاریخ رفته اند
گرچه بینی اختلافی ظاهراً در بین شان
لیک در باطن مثالِ موم باهم بسته اند
عده ی اندیشه هاشان سرخگون و چپ گراست
عده ی را هم تمایل سوی آجندایِ راست
عده ی برنامه هاشان از قرون قبلِ دین
در کمر دارند در قرنِ کنون شمشیر کین
عده ی دعوای شان بودن ز قوم برتر است
صاحب خانه به نزد شان ز جایِ دیگر است
عده ی مطلق غلامان اند از چندین پدر
فکر آزادی که اصلاً نیست آنها را به سر
عده ی چون ماش می لولند سوی این و آن
گر مهیا منفعت گردد برای جمع شان

«««««««»»»»»»»»

در وطن لیکن هوا تار و زمین خاکستریست
خنده ی خورشید بر برج و حصارش سرسریست
سینه ی تنگش هزاران زخم خورده سال هاست
زخم ناسورش مگر نادانی و خوش باوریست
مشت اول را به فرقش کوفت مردِ راه سرخ
مشت دوم از قبا پوشِ الله و اکبری ست
زخم سوم بر وجودش است از تیغِ فساد
بعد از آن زخمِ لگد هایِ نظامِ خرخریست
می توان بر واقعیت بست چشم خود ولی
جرقه هایِ اولی ، زآن انقلابِ عسکریست
بیرق بی رنگ دین از آن زمانها سبز شد

ارسال مقالات: info@arianafghanistan.com و یا spineghar@gmail.com

گـــر کنـــون خندیـــدن مـــا نـــزد آنهـــا کافریســـت
در خـــم هرکوچـــه حـــالا اســـت یـــک دوکـــان دیـــن
بـــا تاســـف پـــیش هـــر دوکـــان هـــزاران مشتریســـت
شـــیخ امـــا بـــرده دیـــن خـــویش چنـــدین قـــرن پـــس
آنچـــه مـــی گویـــد مکـــرر از قتـــال و سربریســـت
گلـــه ی اینجـــا سیاســـت پیشـــه هـــای فاســـد انـــد
آن گروهـــی کـــه معـــاش شـــان بـــه نـــرخ دالریســـت
دلقکـــی از بـــین شـــان گفتـــا کـــه عقـــلِ عـــالم اســـت
بخـــت بـــد تنهـــا کمـــالش حقـــه و اغواگریســـت
آنکـــه تـــا دیـــروز کلکـــش را بـــه کاغـــذ مـــی گذاشـــت
حـــال در کابینـــهٔ رهبـــر مقـــامش دفتریســـت
گلـــه ی مطلـــق غلامـــانِ ســـپیدار انـــد و ارگ
در رگ شـــان آنچـــه جـــاری اســـت خـــونِ چاکریســـت
هرچـــه معیـــار اســـت اینجـــا رنـــگِ قـــومی خـــورده اســـت
قصـــه ی داغ سیاســـت کـــم تـــری و برترییســـت
روز بیـــرق را کســـی تبریـــک گفـــتم شـــام قبـــل
در غلامـــی جشـــن بیـــرق نیـــز یـــک خـــوش باوریســـت

«««««««««»»»»»»»»»

بـــا وجـــود ایـــن همـــه ، مـــاییم و یـــک دنیـــای خـــواب
از کمـــر هرچنـــد بگذشـــته ســـت مـــارا ســـطح آب
بـــا وجـــود ایـــن همـــه ، کـــس نیســـت تـــا جنبـــد ز جـــای
تـــا بـــه رســـمِ اعتراضـــی بـــر زمـــین کوبنـــد پـــای
یـــا گلـــوی تـــوده هـــا بـــد شـــکل خـــالی از صداســـت
یـــا کـــه از تـــدبیر خـــالی کلـــه هـــایِ تـــوده هاســـت
عـــده ی را اعتقـــادِ شـــان قناعـــت داده اســـت
کـــاین مصـــیبت هـــا همـــه از آســـمان افتـــاده اســـت
عـــده ی مـــزدور و پســـت و بـــد رگ و بـــی مایـــه انـــد
آلـــه ی دســـتان مرمـــوزِ دوتـــا همســـایه انـــد
عـــده ی هـــم بـــی تفـــاوت ســـیل بـــینِ آتـــش انـــد
در همـــین آتـــش ببینـــی گـــه گهـــی هیـــزم کـــش انـــد

«««««««««»»»»»»»»»

زنـــدگی امـــا بـــدین ســـان نیســـت هرگـــز زنـــدگی
از چـــه تـــن دادیـــد بـــا ایـــن قـــدر ســـر افگنـــدگی ؟؟؟
از شـــما مظلـــوم تـــر کـــس نیســـت دیگـــر در جهـــان
از چـــه نگشـــودید ، نگشـــودید ، یـــک بـــاری دهـــان
ایـــن خموشـــی ، کمتـــر از خمیـــازه هـــایِ مـــرگ نیســـت
تـــا بـــه هـــوش آییـــد دیگـــر شـــاخه هـــا پـــر بـــرگ نیســـت
پشـــت در ســـیل اســـت و غوغـــامی کنـــد توفـــان مســـت

گـــر نخـــواهی غـــرق گـــردی ، ســـوی مـــن اندازدســـت
دســـت مـــن بـــا دســـت تـــو ، بـــا دســـت هـــایِ آن و ایـــن
بـــاورش کـــن ، مـــی شـــود روزی چـــو مشـــت آهنـــین
دیـــدن خورشـــیدِ فـــردا زحمـــت شـــب بـــردن اســـت
روشـــــنایی را ز تـــــاریکی بِـــــرون آوردن اســـــت
خانـــهٔ تاریـــک روشـــن مـــی شـــود از یـــک چـــراغ
چـــون کبـــوتر پـــر زنـــد ، خـــالی کنـــد جـــا خیـــل زاغ
بـــر لـــب خشـــکم اگـــر خـــواهی ، تـــو شـــو یـــک قطـــره آب
مـــن بـــه تـــاریکی تـــو ، بـــی مـــدعایی آفتـــاب
دســـت ســـردم را ز گـــرمِ دســـت هایـــت گـــرم کـــن
ای بـــرادر قلـــب هـــایِ ســـخت مـــان را نـــرم کـــن
فرصـــتِ مـــا ســـخت نایـــاب اســـت و چابـــک در فـــرار
گـــر بخـــواهی ایـــن زمســـتان مـــی شـــود آخـــر بهـــار

شریف حکیم

اگست ۲۰۲۰ سدنی

مطالب دیگر از این نویسنده در آرشیف آریانا افغانستان آنلاین، لطفاً اینجا را کلیک کنید.